CURTEA DE APEL
SECTIA COMERCIALA DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV SI FISCAL

DECIZIA CIVILA
Sedinta publica din 23 martie 2006

S-a luat in examinare recursul declarat de reclamanta SC X SRL impotriva sentintei civile din data de 24.11.2005 pronuntata de Tribunal , in contradictoriu cu paratii intimati Directia Generala a Finantelor Publice si Directia Controlului Fiscal, avand ca obiect anularea punctului 1 din decizia din data de 19.09.2005.

La apelul nominal se prezinta pentru recurenta , avocat din cadrul Baroului, cu delegatie la dosar, lipsa fiind intimatele.

Procedura de citare este legal indeplinita.

Reprezentantul recurentei depune la dosar taxele de timbru datorate, aspect fata de care , la termenul de azi se constata ca recursul este legal timbrat cu taxa judiciara de timbru si timbru judiciar.

S-a facut referatul cauzei dupa care , se constata ca la data de 17.03.2006 respectiv 23.03.2006 , s-au inregistrat la dosarul cauzei din partea intimatelor intampinare prin care solicita pe cale de exceptie respingerea recursului si solutionarea cauzei in conformitate cu prevederile art.242 alin (2) Cod procedura civila.

Instanta comunica cate un exemplar din intampinare cu reprezentantul partii adverse.

La intrebarea instantei, reprezentantul recurentei declara ca nu mai sustine si renunta la capatul de cerere privind suspendarea executarii sentintei recurate.

Curtea, din oficiu, pune in discutia partii prezente exceptia tardivitatii recursului invocata de intimate prin intampinare.

Reprezentantul recurentei solicita respingerea exceptiei de tardivitate a recursului invocata de intimate prin intampinare apreciind ca recursul a fost declarat in termenul prevazut de lege.

Curtea , dupa deliberare retinand dispozitiile prevazute de art.301, art.302 Cod procedura civila respinge exceptia invocata de intimata prin intampinare referitor la exceptia tardivitatii recursului.

Reprezentantul recurentei arata ca nu solicita administrarea de noi probe.

Curtea, apreciaza ca fiind suficiente probele administrate pentru justa solutionare a cauzei si nefiind alte cereri de formulat sau exceptii de invocat, acorda cuvantul partii prezente pentru sustinerea recursului.

Reprezentantul recurentei SC X SRL solicita admiterea recursului in temeiul art.312 alin (1) teza 1, art.312 alin (2) Cod procedura civila, modificarea sentintei civile pronuntata de Tribunal iar in urma rejudecarii cauzei in fond a se admite actiunea introductiva potrivit considerentelor expuse in scris.

La intrebarea instantei, reprezentantul recurentei sustine ca baza de calculare trebuia facuta potrivit bilantului contabil si balantei depuse de organele de control.

CURTEA:

Din examinarea lucrarilor din dosar, constata urmatoarele:

Prin sentinta civila din data de 24.11.2005 in dosarul Tribunalului , a fost respinsa actiunea in contencios administrativ si fiscal formulata de reclamanta SC X SRL in contradictoriu cu Directia Generala a Finantelor Publice si Directia Controlului Fiscal.

Pentru a dispune astfel, instanta a retinut ca reclamanta a realizat in afara zonei defavorizate venituri in suma de () lei, venituri ce in raport cu prevederile legale in materie, nu beneficiaza de scutire de la plata impozitului pe profit.

Mai retine instanta ca in privinta sumei de () inregistrata pe cheltuieli de exploatare efectuate la cladirea inchiriata de reclamanta si considerate nedeductibile la calculul impozitului si implicit a impozitului pe profit, raportat la dispozitiile art.24 din Legea nr.571/2003 si art.15 din Hotararea Guvernului nr.909/1997 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat in active corporale si necorporale, rezulta ca in mod eronat aceasta suma a fost inregistrata pe cheltuieli, diminuandu-se profitul impozabil si implicit impozitul pe profit datorat.

Cat priveste utilizarea metodei pentru recalcularea bazei impozabile, se retine de instanta ca documentele justificative si evidentele contabile ale contribuabilului constituie probe in stabilirea bazei de impunere, ca reclamanta nu a facut dovada ca impozitul pe profit stabilit de organele de control nu corespunde realitatii rezumandu-se doar la a afirma ca nu este corect stabilit si ca estimarea s-a facut de organele de control luand in considerare balanta analitica - contabila potrivit careia cheltuielile au fost defalcate in cheltuieli in afara zonei defavorizate si in zona defavorizata si potrivit dispozitiilor Codului de procedura fiscala.

Impotriva solutiei aratate a declarat recurs reclamanta solicitand admiterea, modificarea sentintei recurate in sensul admiterii cererii introductive.

In motivarea celor solicitate, se sustine ca metoda utilizata de intimata prin organele sale pentru recalcularea bazei impozabile este gresita, nu reflecta activitatea desfasurata de societate si nu poate fi posibil aplicabila odata cu intrarea in vigoare a prevederilor fiscale, care statueaza o singura referire la aceasta metoda prin art.11 alin (2).

Mai arata recurenta ca motivarea deciziei de impunere nu este corecta deoarece organul de control fiscal nu a tinut seama nici de specificul obiectului de activitate al societatii si nici de mijloacele concrete prin care se realizeaza aceasta ; ca organul de control a solicitat administrarea anumitor probe in sustinerea declaratiilor constand in situatii de lucrari, devize etc, asimiland in mod gresit activitatea de executare a constructiilor cu cea de postulizare care este reglementata in mod distinct.

In acest context, recurenta sustine ca in timpul controlului efectuat a aratat organelor de control ca din numeroasele faze de lucrari pe care le implica executarea demolarii unei constructii - si in general executarea oricarei lucrari ce implica utilizarea explozivilor- societatea recurenta executa proiectarea si demolarea propriu - zisea , restul (incetarea acivitatilor din interiorul constructiei a inventarului mobil...etc) cazand in sarcina unor societati specializate, iar in acest sens a prezentat organelor abilitate contracte de subantrepriza.

Cat priveste declaratia administatorului cu privire la defalcarea realizarii profitului, arata recurenta, a explicat Directiei Generale a Finantelor Publice si instantei de fond ca din toate activitatile executate direct de societate, cea mai costisitoare prin timpul si efortul investit, deci cea mai scumpa faza de executie o constituie cea de proiectare, sens in care au fost puse la dispozitia organelor de control proiectele realizate de specialistii sai care au fost aplicate in practica.

Concluzionand, recurenta sustine ca organele de control aveau la dispozitie mijloacele legale prin care puteau estima baza de impunere si nu trebuiau sa faca aplicarea unor dispozitii abrogate si nici sa faca analogii pe care dispozitiile legale in vigoare nu le permit, deoarece textul legal defineste clar termenii la care se face referire.

Raspunzand celor invocate prin intampinare, intimata a solicitat respingerea recursului fundamentat pe depasirea termenului de declarare in 15 zile de la pronuntarea solutiei, iar in subsidiar, ca nefondat. Astfel, din aceasta ultima perspectiva, sustine intimata, ca organele de control au aplicat corect metoda, estimand baza de calcul intrucat ambele prevederi statuteaza posibilitatea utilizarii acesteia; ca societatea recurenta beneficia de scutire de la plata impozitului pe profit

numai pentru activitati desfasurate in zona defavorizata; ca desfasurand activitati in afara zonei, societatea a realizat venituri care nu sunt exonerate de plata impozitului pe profit; ca in lipsa prezentarii unor documente justificative, organele de control au procedat la estimarea veniturilor pe baza celor inregistrate in balanta de verificare analitica si utilizand metoda prevazuta de reglementarile legale.

Examinand argumentele aduse prin declaratia de recurs, in raport cu prevederile art.304 Cod procedura civila, cu probele administrate si cu normele juridice incidente, Curtea retine ca acestea nu sunt intemeiate pentru urmatoarele considerente:

In urma verificarilor efectuate la societatea - recurenta s-a constatat de catre organele de inspectie fiscala ca societatea nu a determinat corect veniturile realizate in afara zonei care nu este scutit de plata impozitului; a inregistrat cheltuieli de exploatare si a achizitionat obiecte de inventar considerandu-le cheltuieli deductibile, care de fapt reprezentau cheltuieli efectuate in scopul realizarii de venituri impozabile; a determinat gresit taxa pe valoarea adaugata.

Drept consecinta, s-a stabilit ca impozitul si taxa datorata au fost diminuate, context in care a fost prevazuta si obligatia platii a penalitatilor si dobanzilor aferente.

Impotriva celor dispuse, societatea a formulat contestatie, aceasta fiind respinsa pentru suma de () lei potrivit pct.1 din decizia din data de 19.08.2005.

Fata de cele statuate, societatea nemultumita se adreseaza instantei sustinand ca in mod gresit pentru recalcularea bazei de impunere a fost utilizata metoda cost plus, aceasta nefiind posibil aplicabila in conditiile intrarii in vigoare a prevederilor Legii nr.571/2003 si Ordonantei Guvernului nr.92/2003.

Atare sustineri nu pot fi retinute intrucat se omite a se avea in vedere ca dispozitiile actelor normative nu exclud posibilitatea estimarii. Astfel, art.64 din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 prevede ca sarcina de a dovedi actele si faptele care au stat la baza declaratiilor si oricaror cereri adresate organului fiscal revine contribuabilului.

Acelasi act normativ prin art.65 prevede ca documentele justificative si evidentele contabile constituie probe la stabilirea bazei de impunere, ca in cazul in care exista si alte documente, acestea vor fi luate in considerare.

Tot astfel, actul normativ mentionat, prin art.66 mai statueaza ca daca organul fiscal nu poate determina marimea bazei de impunere, acesta trebuie sa o estimeze.

Din cele enuntate rezulta ca la determinarea bazei de impunere trebuie avute in vedere documentele justificative si evidentele contabile depuse in sustinerea celor atestate prin declaratia de impunere, ca in

conditiile nedovedirii cu actele mentionate determinarea se poate face prin estimare.

Cu alte cuvinte, in dovedirea celor argumentate prin declaratiile sau cererile formulate, contribuabilii sunt datori a prezenta documentele contabile si justificative in baza carora sa poata fi determinat impozitul, in caz contrar, organele de control avand abilitatea estimarii acestora.

In speta, asa cum rezulta din dosar, la verificarea efectuata s-a solicitat recurentei acte justificative - situatii lucrari, devize- intrucat singurul act, balanta de verificare, nu era suficient pentru determinarea veniturilor realizate in zona defavorizata si in afara acesteia, insa atare acte nu au fost depuse. Ori, in aceste imprejurari, in contextul neindeplinirii obligatiei contribuabililor de a depune actele, a lipsei probelor concludente, singura cale de urmat, in contextul abilitatii prevazute de lege pentru determinarea bazei de impunere, o constituie estimarea.

Prin urmare, fata de cele rezultate din acte, sustinerile recurentei sunt nefondate si urmeaza a fi respinse ca atare.

Desigur, sustine recurenta, ca a prezentat organelor de control contractele de subantrepriza si ca existau mijloacele de determinare a bazei de impunere.

Atare sustineri nu pot fi retinute intrucat din actele prezentate nu rezulta care sunt cheltuielile si veniturile efectuate in eventualitatea indeplinirii obligatiilor asumate prin acesta, pentru a se putea deduce astfel ce venit a fost realizat pentru a fi impozitat.

Determinarea realitatii desfasurarii operatiunilor, a efectuarii cheltuielilor cu activitatile asumate, dar si a veniturilor rezultate, nu putea fi facuta decat cu evidente contabile, ordine de plata, devize. Ca atare, singurul inscris neinsotit de alte acte care sa ateste ce anume s-a realizat nu este suficient pentru a putea ajunge la concluzia retinuta de recurenta.

Prin urmare, constatand ca nu sunt motive intemeiate, Curtea in baza art.312 Cod procedura civila, urmeaza a da o solutie de respingere a recursului declarat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de reclamanta SC X SRL impotriva sentintei civile din data de 24 noiembrie 2005 pronuntata in dosarul Tribunalului , pe care o mentine in intregime.

Decizia este irevocabila.

Pronuntata in sedinta publica din 23 martie 2006.